

Sygn. akt II C 786/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 grudnia 2016 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi, II Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSR A. B.

Protokolant: sekretarz sądowy P. O.

po rozpoznaniu w dniu 21 listopada 2016 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa Miasta Ł. – Zarządu Lokali Miejskich w Ł.

przeciwko A. B.

o zapłatę

na skutek sprzeciwu pozwanej od nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 10 maja 2013 roku wydanego w sprawie II Nc 410/13

oddala powództwo.

Sygn. akt II C 786/16

UZASADNIENIE

W pozwie złożonym w dniu 30 kwietnia 2013 roku skierowanym przeciwko B. K., W. K., D. C. (1), A. K., Gmina M. Ł. Administracja (...) Ł. (...) w Ł. reprezentowana przez pełnomocnika w osobie radcy prawnego wniosła o orzeczenie, że pozwani mają zapłacić solidarnie na rzecz powódki kwotę 13.825,85 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, a także koszty procesu w tym koszty zastępstwa procesowego według norm przepisanych. W uzasadnieniu pozwu wskazano, że pozwani zajmują bez tytułu prawnego lokal mieszkalny nr (...) położony w Ł. przy ulicy (...). Najemcą przedmiotowego lokalu była S. K.. Obecnie przedmiotowy lokal zajmują pozwani. Zadłużenie pozwanych wobec powódki z tytułu bezumownego korzystania z przedmiotowego lokalu w okresie od dnia 10 czerwca 2011 roku do dnia 28 lutego 2013 roku wynosi 13.825,85 zł w tym 12.388,54 zł należności głównej oraz 1.437,31 zł ustawowych odsetek.

(pozew k. 2-5, pełnomocnictwo k. 6)

W dniu 10 maja 2013 roku w niniejszej sprawie pod sygn. akt II Nc 410/13 Sąd wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym.

(nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym k.14)

Odpisy nakazu przesłano dla wszystkich pozwanych na adres lokalu tj. (...), ul. (...). Przesyłki doręczono przez podwójne ich awizowanie, ze skutkiem doręczenia na dzień 5 czerwca 2013 roku.

Zarządzeniem z dnia 1 lipca 2013 roku stwierdzono prawomocność nakazu zapłaty od dnia 20 czerwca 2013 roku.

(awizowane przesyłki k. 16-19 , zarządzenie k. 14)

W dniu 23 sierpnia 2016 roku pozwana A. B. (uprzednio K.), złożyła sprzeciw od nakazu zapłaty. Pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości, zasądzenie od powódki na swoją rzecz kosztów postępowania według norm przepisanych oraz wstrzymanie wykonania nakazu zapłaty wydanego w postępowaniu upominawczym w sprawie o sygnaturze II Nc 410/13 do czasu prawomocnego rozpoznania sprzeciwu od nakazu zapłaty. W uzasadnieniu sprzeciwu wskazano, iż pozwana A. B. od początku 2008 roku nie zamieszkiwała stale w lokalu nr (...) przy ulicy (...) w Ł., wobec czego nie jest zobowiązana do zapłaty zadłużenia związanego z lokalem za okres od dnia 10 czerwca 2011 do dnia 28 lutego 2013 roku. Nadto, odnosząc się do dopuszczalności złożonego przez pozwaną sprzeciwu od nakazu zapłaty, podniesiono, iż doręczenie pozwanej nakazu zapłaty nie może zostać uznane za skuteczne wobec braku możliwości zapoznania się z przesyłką. Miejsce zamieszkania pozwanej, jakie określiła powódka było nieaktualne. W związku z brakiem prawidłowego doręczenia pozwanej A. B. nakazu zapłaty, termin do wniesienia sprzeciwu dla pozwanej nie rozpoczął biegu.

Wraz ze sprzeciwem od nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym, pozwana A. B. złożyła wniosek o przywrócenie terminu do jego wniesienia, wskazując na brak swojej winy w uchybieniu terminu do wniesienia środka zaskarżenia.

(sprzeciw od nakazu zapłaty k. 51-54 , wniosek o przywrócenie terminu 40-42)

Postanowieniem z dnia 31 sierpnia 2016 roku Sąd wstrzymał wykonanie nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym wydanego w sprawie o sygnaturze akt II Nc 410/13 w dniu 10 maja 2013 roku do czasu prawomocnego rozpoznania wniosku pozwanej A. B. z dnia 23 sierpnia 2016 roku o przywrócenie terminu do wniesienia sprzeciwu od nakazu zapłaty i złożenia sprzeciwu.

(postanowienie k. 55)

Pismem z dnia 3 października 2016 roku pełnomocnik powoda wniósł o oddalenie wniosku pozwanej o przywrócenie terminu do wniesienia sprzeciwu od nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym. Powód podniósł nieudowodnienie przez pozwaną faktu nie zamieszkiwania przez nią w lokalu nr (...) przy ulicy (...) w Ł.. Nadto wskazano, iż pozwana nigdy nie zdała lokalu, ani nie wykazała iż przedmiotowego lokalu nie zajmuje.

(pismo procesowe powódki k. 57-58)

Postanowieniem wydanym na rozprawie w dniu 21 listopada 2016 roku Sąd postanowił przyjąć sprzeciw od nakazu zapłaty pozwanej A. B. za złożony w terminie.

(protokół rozprawy k. 67-72)

Do dnia zamknięcia rozprawy stanowiska stron pozostały niezmienione.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Umowa najmu lokalu mieszkalnego nr (...) przy ulicy (...) w Ł. na czas nie oznaczony została zawarta w dniu 1 lutego 1997 roku pomiędzy Gminą Ł., z imieniu której działał ZGM Ł. a S. K..

Lokal mieszkalny numer (...) przy ulicy (...) w Ł. o powierzchni 58,86 m², w tym 42,80 m² powierzchni mieszkalnej, składa się z dwóch pokoi, kuchni, wc, przedpokoju, łazienki, wyposażony jest w instalację wodociągowo-kanalizacyjną, gaz, elektryczność, centralne ogrzewanie.

(umowa najmu z dn. 01.02.1997 r. k. 9-10)

Pismem z dnia 03 czerwca 2009 roku Administracja (...) Ł. (...) w Ł. wezwała B. K., W. K., D. C. (2), A. K. do uregulowania zaległych opłat z tytułu zajmowania lokalu mieszkalnego w łącznej kwocie 15.784,96 zł, w tym: 13.583,10 zł zaległości głównej, 2.201,86 zł odsetek. Wezwanie do zapłaty zostało przesłane na adres: Ł., ul. (...) i odebrane przez B. K..

(wezwanie do zapłaty k. 11)

Stan zadłużenia lokalu numer (...) przy ulicy (...) w Ł. na dzień 31 marca 2012 roku wynosił 5.066,64 zł, w tym odszkodowanie 4.780,41 zł oraz odsetki 286,23 zł.

(wezwanie do zapłaty k. 12)

Pozwana od urodzenia zamieszkiwała w lokalu numer (...) przy ulicy (...) w Ł.. Na skutek złych relacji z matką, pozwana po ukończeniu liceum, latem 2008 roku, przeprowadziła się do ciotki U. T. do lokalu numer (...) przy ulicy (...) w Ł.. Pozwana mieszkała w tym lokalu do czasu wyjazdu do S., który miał miejsce w drugiej połowie października 2012 roku. Za granicą pozwana mieszkała do 2015 roku. Po powrocie do Polski pozwana zamieszkała z mężem przy ulicy (...) w Ł..

Pozwana opuściła lokal numer (...) przy ulicy (...) w Ł. w pośpiechu, zabierając tylko rzeczy osobiste – ubrania, dokumenty, zdjęcia. W lokalu pozostawiła część zdjęć oraz świadectwa szkolne. Pozostałe rzeczy pozwana pozostawiła w lokalu. Nigdy po resztę swoich rzeczy do tego lokalu nie wróciła, nie chciała do niego wracać z uwagi na konflikt z matką, nie bywała nawet w okolicy tego lokalu. W późniejszym okresie pozwana nie miała kluczy do tego lokalu.

Pozwana wymeldowała się z lokalu numer (...) przy ulicy (...) w Ł. dopiero w maju 2014 roku. Pozostawała w przekonaniu, że meldunek jest jej niezbędny do podjęcia pracy bądź wynajęcia mieszkania za granicą.

O sprawie sądowej i wydanym nakazie zapłaty pozwana dowiedziała się od komornika sądowego, który przybył do lokalu przy ulicy (...), w którym od 2015 roku mieszkała wraz z mężem.

(zeznania świadków z dnia 21 listopada 2016 roku: U. T. zapis rozprawy 00:12:41 oraz k. 68-69, D. W. zapis rozprawy 00:21:36 oraz k. 69, S. M. zapis rozprawy 00:28:00 oraz k. 69, M. B. zapis rozprawy 00:36:03 oraz k. 69- 70, zeznań pozwanej zapis rozprawy 00:52:50 oraz k. 70-71)

Pismem z dnia 8 listopada 2012 roku Urząd Pracy w G. poinformował pozwaną o nadaniu jej numeru ubezpieczenia społecznego.

(pismo z Urzędu Pracy w G. k. 43 wraz z tłumaczeniem k. 44)

Pozwana wraz z mężem wynajmowali lokal mieszkalny w miejscowości A. w S., w okresie od 21 grudnia 2012 roku do 21 czerwca 2014 roku.

(umowa chronionego najmu krótkoterminowego k. 45 wraz z tłumaczeniem k. 46, umowa chronionego najmu krótkoterminowego k. 47 wraz z tłumaczeniem k. 48)

A. K. 25 października 2014 roku zawarła związek małżeński z M. B. i przyjęła nazwisko męża.

(kopia odpisu skróconego aktu małżeństwa k. 38)

Z treścią wydanego w sprawie II Nc 410/13 nakazu zapłaty z dnia 10 maja 2013 roku pozwana zapoznała się w dniu 16 sierpnia 2016 roku w trakcie przeglądania akt w czytelnicy Sądu Rejonowego dla Łodzi – Widzewa w Łodzi.

(zamówienie akt k. 37-38, zeznania pozwanej zapis rozprawy 00:52:50 oraz k. 70-71)

Poczynione ustalenia faktyczne Sąd oparł na powołanych dokumentach i ich kserokopiach załączonych do akt sprawy, których prawdziwość nie została zakwestionowana przez strony oraz na podstawie zeznań powołanych w

sprawie świadków i zeznań pozwanej. Sąd dał wiarę załączonym do akt sprawy dokumentom, gdyż ich prawdziwość i wiarygodność w świetle wszechstronnego rozważenia zebranego materiału nie nasuwa żadnych wątpliwości i nie była kwestionowana przez żadną ze stron. Ustaleń stanu faktycznego na podstawie kserokopii dokumentów dokonano na podstawie przepisu art. 308 k.p.c.

Zeznania świadków oraz pozwanej, co do większości kwestii istotnych dla rozstrzygnięcia, wzajemnie się potwierdzały i uzupełniały.

Niewielkie rozbieżności w zeznaniach świadków dotyczące czasu, w którym pozwana zabrała wszystkie swoje rzeczy z lokalu przy ul. (...), wynikały z odległości czasowej w odniesieniu do relacjonowanych zdarzeń. Ostatecznie ustalając datę, w której pozwana wprowadziła się do swojej ciotki oraz zabrała swoje rzeczy z lokalu, którego pozew dotyczy, Sąd oparł się na zeznaniach U. T. (ciotki pozwanej) oraz S. M., gdyż to one precyzyjnie potrafiły zdarzenia umiejscowić w czasie, odnosząc je do innych faktów im towarzyszących. Świadek U. T. wskazała, iż wyprowadzka pozwanej z lokalu przy ulicy (...) miała miejsce pod koniec wiosny lub na początku lata 2008 roku, a świadek S. M. podała, iż pozwana zmieniła miejsce zamieszkania po skończeniu liceum. Przyczyną przeprowadzki pozwanej były złe relacje z matką i nasilenie się konfliktu po śmierci najemczynie lokalu S. K. (babci pozwanej). Świadek M. B. (mąż pozwanej) wskazał, iż pozwaną zna od 2011 roku i już wtedy zamieszkiwała z ciotką przy ulicy (...) w Ł.. Świadek D. W. podała, iż pozwana mieszkała u ciotki do czasu wyprowadzki do S..

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Odnosząc się w pierwszej kolejności do kwestii formalnych, należy przytoczyć treść przepisów art. 167 i 168 k.p.c., stosownie do których czynność procesowa podjęta przez stronę po upływie terminu jest bezskuteczna. Jeżeli jednak strona nie dokonała czynności w terminie bez swojej winy, sąd na jej wniosek postanowi przywrócenie terminu (art. 168 § 1 k.p.c.).

W niniejszej sprawie zostało dowiedzione, że odpis nakazu zapłaty z dnia 10 maja 2013 roku nie został A. B. skutecznie doręczony, gdyż korespondencję dla niej przesłano na adres, pod którym nie zamieszkiwała. Korespondencja dla wszystkich pozwanych została skierowana na adres lokalu numer (...) przy ulicy (...) w Ł.. Wszystkim pozwany przesyłki doręczono przez awizo, ze skutkiem doręczenia na dzień 5 czerwca 2013 roku.

Ze zgromadzonego materiału dowodowego wynika, że w dacie wniesienia pozwu (30 kwietnia 2013 roku) oraz później, A. B. nie zamieszkiwała już pod adresem wskazanym w pozwie, dlatego nie można uznać doręczenia korespondencji dla niej – zawierającej odpis nakazu zapłaty, wraz z odpisem pozwu z załącznikami oraz pouczeniem - za skuteczne z powołaniem się na przepis art. 139 k.p.c. (tak też Sąd Najwyższy m.in. w postanowieniu z 30.08.2000 r., V CKN 1384/00, opubl. L. Sąd Najwyższy w postanowieniu z 22.3.1995 r., II CRN 4/95, opubl. L.; Sąd Najwyższy w postanowieniu z 1.7.1967 r., III PRN 47/67, opubl. L.).

Skoro przed datą wniesienia przez pozwaną sprzeciwu od nakazu zapłaty nie został on jej skutecznie doręczony, to nie może być mowy o uchybieniu przez pozwaną terminowi do wniesienia tego sprzeciwu.

Jak wynika z akt sprawy, dopiero w połowie 2016 roku pozwana pozyskała informację od komornika sądowego o prowadzonym przeciwko niej postępowaniu egzekucyjnym. W dniu 16 sierpnia 2016 roku pozwana zapoznała się z odpisem nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym w sprawie o sygn. akt II Nc 410/13, co jest równoznaczne z doręczeniem, o którym stanowi art. 502 § 2 k.p.c., gdzie mowa jest o doręczeniu nakazu zapłaty wraz z pozvem i pouczeniem o sposobie wniesienia sprzeciwu, o treści art. 503 § 1 zdanie trzecie oraz o skutkach niezaskarżenia nakazu. Co najwyżej dopiero od tej daty liczyć można termin do wniesienia sprzeciwu dla pozwanego. Zatem pozwana terminowi do wniesienia sprzeciwu nie uchybiła, gdyż wniosła go w dniu 23 sierpnia 2016 roku.

Mając powyższe na uwadze, Sąd uznał sprzeciw pozwanej za wniesiony w terminie.

W tym miejscu zaznaczyć należy nadto, że w sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwana kwestionowała wyłącznie fakt zamieszkiwania w lokalu, którego pozew dotyczy. Pozwana brak swojej odpowiedzialności wywodziła jedynie z faktu nie zamieszkiwania w spornym lokalu w okresie objętym żądaniem pozwu. Pozwana nie podnosiła innych okoliczności przeciwko twierdzeniom pozwu, także w swoich zeznaniach. W tej sytuacji brak było podstaw, aby inne twierdzenia przytoczone w pozwie uznać za sporne między stronami, oraz prowadzić co do nich postępowanie dowodowe (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 12 stycznia 2011 roku, w sprawie o sygn. akt I ACa 1158/10, opubl. L.).

W rozpoznawanej sprawie strona powodowa żądała zasądzenia od pozwanej A. B. uprzednio K. (solidarnie z B. K., W. K., D. C. (1), wobec których został wydany prawomocny nakaz zapłaty w sprawie o sygnaturze akt II Nc 410/13) kwoty 13.825,85 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia złożenia pozwu do dnia zapłaty tytułem odszkodowania za bezumowne korzystanie z lokalu mieszkalnego numer (...) przy ulicy (...) w Ł. w okresie od 10 czerwca 2011 roku do 28 lutego 2013 roku.

Zgodnie z art. 18 ust. 1 ustawy z dnia 21 czerwca 2001 roku „o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego” (t.j. Dz.U. z 2005r., Nr 31, poz. 266), osoby zajmujące lokal bez tytułu prawnego są obowiązane do dnia opróżnienia lokalu co miesiąc uiszczać odszkodowanie. Odszkodowanie, o którym mowa w ust. 1, odpowiada wysokości czynszu, jaki właściciel mógłby otrzymać z tytułu najmu lokalu. Jeżeli odszkodowanie nie pokrywa poniesionych strat, właściciel może żądać od osoby, o której mowa w ust. 1, odszkodowania uzupełniającego (art. 18 ust. 2). Osoby uprawnione do lokalu zamiennego albo socjalnego, jeżeli sąd orzekł o wstrzymaniu wykonania opróżnienia lokalu do czasu dostarczenia im takiego lokalu, opłacają odszkodowanie w wysokości czynszu albo innych opłat za używanie lokalu, jakie byłyby obowiązane opłacać, gdyby stosunek prawny nie wygasł (art. 18 ust. 3).

Nie był sporny między stronami fakt braku tytułu prawnego A. B. do lokalu mieszkalnego nr (...) przy ul. (...) w Ł. w okresie, którego pozew dotyczy.

Jak wynika z art. 18 ust. 1 chwilą, do której na osobie zajmującej lokal bez tytułu prawnego spoczywa obowiązek uiszczania odszkodowania jest chwila opróżnienia lokalu. Opróżnienie lokalu to moment, w jakim osoba ta opuści lokal wraz ze wszystkimi swoimi rzeczami oraz nie będzie już posiadała kluczy do lokalu, umożliwiających jej zajmowanie i korzystanie z tego lokalu. Jak ustalono opróżnienie lokalu w powyższym rozumieniu nastąpiło przez pozwaną w czerwcu 2008 roku, kiedy to wprowadziła się do swojej ciotki U. T. zamieszkałej przy ulicy (...) w Ł.

W przedmiotowej sprawie pozwana podnosiła, iż w okresie objętym żądaniem pozwu nie mieszkała w lokalu numer (...) przy ulicy (...) w Ł.. Twierdzenia pozwanej korelują ze zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym.

Pozwana, jak i świadkowie zeznali, iż pozwana w połowie 2008 roku wyprowadziła się z lokalu numer (...) przy ulicy (...) w Ł. i zamieszkała wraz ze swoją ciotką w mieszkaniu numer (...) przy ulicy (...) w Ł.. Pozwana w pośpiechu opuszczała lokal przy ulicy (...) zabierając z niego najpotrzebniejsze rzeczy osobiste. Nigdy nie powróciła do tego mieszkania. Pozwana przyznała, iż nie dopilnowała formalności i nie wymeldowała się z lokalu przy ulicy (...) do 2014 roku. Okoliczność ta nie ma jednak znaczenia dla oceny, czy w oznaczonym w pozwie okresie pozwana mieszkała w mieszkaniu numer (...) przy ulicy (...) w Ł.. Podkreślić należy, że zameldowanie, będące kategorią prawa administracyjnego, nie przesądza o miejscu zamieszkania w rozumieniu prawa cywilnego. Dla ustalenia miejsca zamieszkania, zgodnie z art. 25 k.c., nie jest konieczne badanie zameldowania, lecz zamiar stałego pobytu. Zameldowanie jest aktem administracyjnym, który potwierdza okoliczność stałego zamieszkania w danej miejscowości i ułatwia ustalenie, ale nie przesądza o miejscu zamieszkania. Z zameldowaniem nie jest więc związane domniemanie, że określa ono miejsce zamieszkania (NSA w W. z dnia 14 grudnia 2005 r., I (...) 212/05, Lex nr 195823; orz. SN z dnia 3 maja 1973 r., I CZ 48/73, Lex nr 7250; orz. SN z dnia 26 marca 1973 r., I CZ 38/73, Lex nr 7234).

Na gruncie prawa cywilnego miejsce zamieszkania zostało powiązane z całym obszarem określonej miejscowości, bez dalszego uszczegółowienia co do dzielnicy, ulicy, budynku, a wreszcie konkretnego lokalu (por. wyr. SN z 13.2.1976 r., I CR 930/75, OSN 1977, Nr 1, poz. 5 i wyr. SN z 7.6.1983 r., II UR 4/83, OSP 1984, Nr 12, poz. 265). Ta cecha odróżnia cywilistyczne ujęcie miejsca zamieszkania od potocznego rozumienia tego pojęcia,

utożsamianego - niesłusznie a nagminnie - z adresem zameldowania (na pobyt stały lub czasowy) osoby fizycznej. Różnica wynika z odmienności celów, których realizacji ma służyć kategoria miejsca zamieszkania w prawie cywilnym oraz administracyjny obowiązek meldunkowy stworzony przede wszystkim dla potrzeb ewidencjonowania ludności.

Życie każdego człowieka, prowadzona przez niego działalność oraz kształtujące jego sytuację prawną zdarzenia mogą być związane z różnymi, zmieniającymi się w czasie, punktami przestrzeni. W tym kontekście istotne znaczenie ma zwłaszcza miejsce, w którym człowiek funkcjonuje w sposób trwały, a nie tylko czasowy czy też wręcz okazjonalny. Miejsce stabilnego ześrodkowania funkcji życiowych człowieka określić można generalnie jako jego miejsce zamieszkania (por. E.Gniewek w Kodeks cywilny. Komentarz, opubl. w Legalis).

Tak rozumiane miejsce zamieszkania nadaje się do wykorzystania przy ustaleniu miejsca zamieszkania pod określonym adresem tj. przebywanie w określonym lokalu, który to lokal ma stanowić centrum życia określonej osoby (tak Sąd Najwyższy w uzasadnieniu uchwały z dnia 22 czerwca 1988 roku, w sprawie o sygn. akt III CZP 18/88, opubl. L.).

Jak wynika ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, pozwana A. B. blisko od połowy 2008 roku nie zajmowała lokalu nr (...) przy ul. (...). Z zeznań świadków wynika, że konflikt z matką, który przybrał na sile po śmierci babci pozwanej S. K., był przyczyną podjęcia przez pozwaną decyzji o natychmiastowej przeprowadzce do mieszkania ciotki. W kolejnych latach pozwana wyprowadziła się za granicę (S.), gdzie pracowała i wynajmowała mieszkanie, co potwierdzają przedłożone przez nią dokumenty (wraz z tłumaczeniem), w tym umowa najmu mieszkania oraz pismo z urzędu pracy o nadaniu numeru ubezpieczenia. Wprawdzie pozwana nigdy nie zabrała z lokalu numer (...) przy ulicy (...) w Ł. wszystkich swoich rzeczy, jednak nie stoi to na przeszkodzie, w świetle okoliczności podjęcia przez pozwaną decyzji o wyprowadzce w trybie pilnym, natychmiastowym, ustalenia, iż od połowy 2008 roku jej życiowym centrum stało się mieszkanie jej ciotki przy ulicy (...) w Ł.. Pozwana wprost wskazała, że w momencie opuszczania lokalu przy ul. (...) w Ł. nie była właścicielką żadnych rzeczy wielkogabarytowych, np. mebli, więc nie musiała ich zabierać z opuszczanego lokalu. Pozostawione w lokalu zdjęcia czy też świadectwa szkole nie mogą świadczyć o fakcie zajmowania lokalu przez pozwaną. Są to rzeczy papierowe, nietrwałe i brak jest możliwości przyjęcia i potwierdzenia, że rzeczy te znajdowały się w spornym lokalu w okresie objętym żądaniem pozwu. Równie dobrze wszystkie z nich mogły zostać wyrzucone przez osoby zajmujące lokal.

Powód na poparcie swych twierdzeń o zamieszkiwaniu przez pozwaną w oznaczonym w pozwie okresie przedstawił dokument w postaci „wykazu zaległości” (k. 8) oraz „kartę lokalu na dzień 13-03-2013” (k. 13). Należy podkreślić, że art. 253 k.p.c. dotyczy zaprzeczenia prawdziwości dokumentu prywatnego i statuuje zasadę, że ten kto zaprzecza tej prawdziwości obowiązany jest okoliczności te udowodnić, ale jeżeli ten kto zaprzecza prawdziwości dokumentu nie jest jego wystawcą, to strona która chce skorzystać z tego zakwestionowanego dokumentu powinna udowodnić jego prawdziwość. Nie ulega wątpliwości, że z tego dokumentu chciała skorzystać strona powodowa. W myśl ogólnej reguły wyrażonej w treści art. 6 k.c. i art. 232 k.p.c., to na powodzie ciążył obowiązek wykazania faktu zamieszkiwania przez pozwaną w lokalu mieszkalnym numer (...) przy ulicy (...) w Ł. w okresie objętym żądaniem pozwu. Obowiązek ten spoczywał na powodzie zwłaszcza w sytuacji, gdy – jako to miało miejsce w przedmiotowym procesie – pozwana kwestionowała to twierdzenie powoda o zamieszkiwaniu przez nią w wyżej oznaczonym lokalu mieszkalnym w okresie objętym żądaniem pozwu. Analiza zgromadzonego materiału dowodowego prowadzi do uznania, iż powodowi nie udało się udowodnić powyższej okoliczności. Jedynymi argumentami powoda pozostawały wystawiony przez powoda dokumenty w postaci wykazu zaległości oraz karty lokalu, wskazane powyżej. Powód nie wykazał również, aby w lokalu znajdowały się jakiegokolwiek rzeczy osobiste należące do pozwanej, w tym pozostawione w lokalu przez nią zdjęcia i dokumenty.

Mając powyższe na uwadze, w świetle zebranego w sprawie materiału dowodowego, wobec nie udowodnienia przez stronę powodową faktu zamieszkiwania przez pozwaną w okresie objętym żądaniem pozwu w lokalu numer (...) przy ulicy (...) w Ł., powództwo należało oddalić, o czym Sąd orzekł w sentencji wyroku.